

Новинарня

Вистава “Життя P.S.” у театрі Заньковецької за книгою Лєри Бурлакової: “твоя власна війна”

05/09/2020 13:13

Сцена з вистави “Життя P.S.” у театрі Заньковецької. Фото: ФБ Валерія Бурлакова

Валерія Бурлакова

журналістка, у 2014-2017 роках – учасниця АТО, військова, мінометниця і гранатометниця;

*звільнилася в запас як солдат 46-го окремого батальйону спеціального призначення
“Донбас-Україна”*

(ФВ)

Актор, який грає Морячка у виставі **“Життя Р.С.”** (її поставив за однойменною автобіографічною книжкою Лери Бурлакової львівський Національний академічний український драматичний театр ім. М. Заньковецької – **“Н”**), Олесь Федорченко, декілька років тому розбився на мотоциклі. Дивом вижив. Йому ампутували ногу.

Ця прем'єра – його перший вихід на сцену після цього.

Він, на протезі, на милицях, спирається на драбину, важко встає, щоб відіграти останні хвилини – у ці хвилини стояти треба. І точно знає, мені здається, про що це: “...яке б це було щастя, якби ти залишився без ніг, але живий...”. Слова з другої ж сторінки мого **щоденника**. Після вистави сивий чоловік у військовій формі, без сумніву атошник – це щось у погляді та у поставі – просить підписати йому книгу.

– Для кого? – шукаю ручку.

– Для тата Мар'яни.

Мар'яна – це Мар'яна Кучма. Вона грає мене, і ця постановка була від початку саме її ідеєю фікс. Режисер розповідає, що починалося усе зі стосу паперів, з роздруківок із фейсбуку, безкінечних монологів, хаосу, зовсім незрозумілих перспектив.

А потім все стало на свої місця.

Олесь спирається на драбину. І зі сцени державного, чорт забирай, академічного театру, раптом звучить:

– Побачимося у Вальгаллі.

Це так дивно. І так круто. І ще чомусь для мене це – про єдину Україну, де почуття однієї людини є відображенням, віддзеркаленням, органічним продовженням почуттів іншої, де не потрібно навіть нічого “грати”. Бо все це і твоє певною мірою – твоє власне “побачимося...” комусь адресоване, твій власний біль, твоя власна війна.